

„O Jezus in Marija, pomagajta!“ zakričala je mati. Zgrudila se je skoraj na tla, toda vzdrževala jo je neka čudna moč. Ko se je sklonila k sinu, je videla, da mu vre kri iz strani, a da je še živ. Ni si pomišljala dolgo. Hitro mu je prevezala prsi z robcem preko rane, da se je zastanovila kri. Potem je drgnila nesrečneža s snegom, a dekla je letela proti domu, da bi dobila pomoči, da-si ne vedé, od kod. K sreči je že bil hlapec doma. Prinesli so siromaka Franceta in ga položili v postelj, ko je ravno bila ura dvanajst.

Proti jutru se je zavedel mladenič toliko, da so ga mogli prevideti sè svetimi zakramenti.

„Ljuba mati, odpustite mi!“ vzdihnil je potem France in — ni ga bilo več mej živimi. Zdravnik, ki je došel proti poldne, prišel je zastonj. Le toliko je mogel reči, da se je mladi lovec najbrž izpodtaknil in padel po skali in da se je tako puška sama sprožila.

Uboga mati! Koliko je bila prestala za svojega otroka in kake nade je stavila vanj! kako srečen bi bil lahko mladenič! In sedaj? Mati joče in le joče, sin pa leži v prerani gomili! — Velik novoizklesan kamen naznanja, kje počiva ponesrečeni France.

Hudó se mi je storilo, ko sem bral žalostni napis, a mislil sem ob jednom: desetkrat večji bi naj bil ta spomenik in z ogromnimi črkami bi naj bilo napisano na njem: Otroci, ubogajte svoje skrbne stariše! Materin glas je često glas vašega angelj-variha!

B a s e n .

V morju je ribica plavala,
Zrla pod sinje nebo,
Kjer kot oblak poletavala
Utva je bela nad njo.

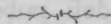
Pa si koj ribica dela je:
„Kaj, če poskusiš i ti...“
S tem se z vso silo popela je
In oj..., več v vodi je ni...

Radostno z mokrimi krili zdaj
Sili in sili naprej,
Da preleti za hipec vsaj,
Kar je le zrla doslej...

Ko se tako je dvigavala,
Švigne k nji izpod neba
Utva, ki v zraku je plavala,
Utva, ki je brez srca...

Ribice plahe zbežale so,
Ko so zagledale to,
„Vender“, tako vse dejale so,
„Dobro je tu pod vodo...“

Lucijan.

Ž e l j a .

Samotno v noči jasni
Na vrtu sem hodila,
In zrla zvezde zlate,
In tiho sem molila!

In zvezda raz nebesa,
K sestrici je hitela,
Zatrepetala jaz sem,
Tako zahrepenela:

„O, da tako bi mogla
Jaz tje kaj pohiteti,
Kjer nehalo to srce...
Bi vroče hrepeneti!“

Milka Posavska.

